

เทศน์อบรมฆราวาส ณ กุฏิหลวงตา สอนแสงธรรม กรุงเทพฯ

เมื่อค่ำวันที่ ๓ กรกฎาคม พุทธศักราช ๒๕๔๘

อะโรมาก็เหยียบหัวเมืองไทย

หลวงตา นั้นเห็นใหม่ละ เราไปเยี่ยมหลวงพ่อสังวาลย์วันนี้ ท่านตามมาทอดผ้าป่าให้เรา ดีไม่ตีวันพรุ่งนี้เราอาจไปอีกก็ได้

โยม ลูกศิษย์ชาวสิงคโปร์เจ้าคะ ลูกศิษย์หลวงปู่สังวาลย์ชาวสิงคโปร์ ถวายมาเป็นเงิน ๗๙๐ เหรียญสิงคโปร์ เหรียญหนึ่งประมาณ ๒๕ บาท

หลวงตา โอ้ เก่งอยู่นะ หัวคนไทยต่ำโหม อันไหนมาก็เหยียบหัวคนไทยๆ เขาสูงกว่าเราตลอดๆ เรียกว่าเขาเหยียบหัวเรา เข้าใจหรือเปล่าละ อันหนึ่งเราดีใจ อันหนึ่งเราเสียใจมันแทรกอยู่ในนั้น ให้รักษนวลสงวนตัวนะชาติไทยของเรา อะโรมาๆ ก็เป็นน้อยกว่าเขาๆ ไม่ได้มีความสะกิดใจตัวเองบ้างพอจะตั้งเนื้อตั้งตัวขึ้นมา ถ้าอ่อนเปียกไปเรื่อย ก็เรียกว่าก้มหัวให้เขาเหยียบไปเรื่อย อะโรมาๆ ก็เหยียบหัวไป หัวคนไทยต่ำ

เอาไปพิจารณาซิที่พูดเหล่านี้ผิดหรือถูก เอาไปพิจารณากันนะ เราเป็นเนื้อเป็นหนังเราเต็มตัวๆ ด้วยกันทั้งชาติไทยเลย แล้วเป็นยังไงจึงต่างคนต่างทั้งชาติก้มหัวให้ต่างประเทศ มาจากที่ไหนก็เหยียบไปๆ ข้ามไป เหยียบไป ข้ามไป โดยที่คุณค่าของเขาสูงกว่าของเราๆ มันเสียตรงนี้ พวกกันคิดบ้างนะ ไม่คิดจะก้มตลอดไป ให้พากันคิดทั้งประเทศ ไม่คิดจะก้มตลอดไปให้เขาเหยียบตลอดไป ทุกสิ่งทุกอย่าง สินค้าต่างๆ นานามีคุณค่าสูงกว่าเมืองไทยๆ ตลอดเงินเหล่านี้ ออกมาจากทางไหนๆ เท่านั้นเหรียญเท่านั้นเหรียญ เหยียบหัวเมืองไทยไปเลย

เราอยากให้เห็นน้องทั้งหลายได้คิดได้อ่านในเรื่องเหล่านี้ด้วยนะ นี่ละธรรมกระจายไปให้เห็น ตอนไหนๆ ที่จะรักษนวลสงวนตัวเราต้องรักษนวลสงวนตัว ไม่ใช่อะไรๆ ก็หมอบเลย ใช้ไม่ได้ ไม่ใช่ธรรม ธรรมเช่น อย่างเราทำความเพียรวันนี้แพ็กิเลส แพ็กิเลสมาพิตตัวใหม่ เอาให้ชนะ วันนี้ไม่ชนะไม่นอน สุดท้ายก็ชนะ ถ้าหากวันนี้สู้ไม่ได้แล้วนอนวันหลังนอนตายเลย เข้าใจไหม ไม่ใช่นอนธรรมดา ไม่ต้องมีพระมากุสลา มันตายไม่มีค่ามีราคา

มานิมนต์หลวงตาบวไป กุสลา ธมฺมา เราจะส่งไอ้ปุ๊กกี้ ไอ้หยอง ไปแทน ให้มันไปแห้วว๊อกๆ ใส่ เข้าใจไหม กุสลา ธมฺมา ของไอ้ปุ๊กกี้ไอ้หยอง เสียงกุสลาของมันมันจะว๊อกๆๆ เป็นยังไงมันตายทั้งเป็น แพ้ตลอด แพ้ตั้งแต่ยังไม่ขึ้นเวที ใช้ไม่ได้ ไอ้ปุ๊กกี้ไอ้หยองเรามันขู่เอา เข้าใจไหม ว๊อกๆ นั้น จำให้ตึนะ อยู่ที่ไหนก็อ่อนกว่าเขาๆ ให้

ฟิตเนื้อฟิตตัวตั้งใจบ้างซิคนเรา ถือพุทธศาสนาด้วยช้านะ ศาสนานี้พลิกแพลงเปลี่ยนแปลงไปทางลบหรือทางบวก จะแก้ไขทันที ๆ เลย นี่เรื่องพุทธศาสนา

ที่จะยอมอ่อนแพ้ไปเลยนี้ไม่มี ผู้ตั้งใจปฏิบัติ เช่น พวกปฏิบัติธรรมะเพื่อมรรคเพื่อผลจริง ๆ นี้ ชัดเข้าไปว่าแพ้ไม่ได้ แพ้ไม่ได้เลย ถ้าวันไหนแพ้กี้ เอา ๆ ยอมรับวันนี้ แพ้เพราะเหตุผลกลไกอันนั้นทำให้แพ้ เช่น ธาตุชั้นธำรุดทรุดโทรม ไม่ดี การประกอบความพากเพียรก็ไม่สะดวก กิเลสมันไม่มีโรคมักัย มันมีโรคมักัยแต่ผู้ปฏิบัติธรรม เจ็บท้อง ปวดศีรษะ วันนี้กินมาก ง่วงเหงาหาวนอนมาก แล้วขี้เกียจมาก นี่ละเรื่องธรรม ผู้ปฏิบัติธรรมเลยอ่อนแอลง ๆ กิเลสมันยิ่งเหยียบไป อ่อนลงไป กูจะ กุสลา ทั้งเป็นให้หมดนี้จะว่าอย่างนั้นเลย ชาวพุทธเรานี้

ธรรมะท่านไม่เป็นอย่างนั้นนะ พลิก พลิกเรื่อย ๆ อย่างที่พูดอยู่เวลานี้และที่มาสอนพี่น้องทั้งหลายดูกิริยาเอาชี เป็นกิริยาอ่อนแอท้อแท้ใหม่ที่มาสอนอยู่ทุกวันนี้ ซึ่งขังตึงตังเหมือนจะกัดจะฉีก ทั้ง ๆ ที่ไม่มีกิเลสตัวเดียวพอจะโมโหโทโสให้ใครนะ แต่เป็นไปด้วยความเมตตาแล้ว ๆ เป็นอย่างนั้นละ เด็ด ๆ กิริยาท่าทางฟุ้ง ๆ ออกมาเพื่อปลุกจิตปลุกใจให้มีกำลังวังชาต่อสู้กับสิ่งที่ เป็นภัยต่อเรา มันเหยียบหัวเราตลอดเวลา คือกิเลสทั้งหลายนั้นแหละ ไม่เช่นนั้นไปไม่รอดนะ พุทธศาสนาเป็นศาสนาที่เลิศเลอสุดยอดแล้ว นำมาปฏิบัติขึ้นเวทีถึงได้รู้กันชัดเจน

เวลาขึ้นเวทีกับกิเลสก็เหมือนนักมวยเขาต่อกรกัน ใครก็หวังชนะอย่างเดียวกัน นักมวยที่เขาต่อกรกันเขาไม่ได้กลัวกันนะ ที่เขาขึ้นต่อกรกันบนเวทีเขาไม่ได้กลัวกัน ต่างคนต่างหวังชนะ ฟัดกันตลอดเลย ส่วนแพ้นะมันจะเป็นตามกำลังวังชาไหวพริบปัญญาของคน แต่เรื่องจิตใจนี้หวังชนะตลอด ทั้งสองนักมวยที่ต่อกรกันนั้นแหละ อันนี้การสู้กับกิเลสก็เหมือนกัน แพ้นะมันก็ฟัดกันเต็มเหนี่ยว ๆ นั้นละ อ่อนข้อไม่ได้นะ กิเลสไม่ได้เจ็บไข้ได้ป่วย เรานี้เจ็บไข้ได้ป่วยบ่อย วันนี้เหนื่อย นี่เจ็บไข้แล้ว ไข้เหนื่อย วันนี้ธาตุชั้นธำไม่ดี เอาอีกแล้ว มีแต่ให้กิเลสเหยียบเอา ๆ

ผู้ปฏิบัติท่านพิจารณาของท่าน ฟิตไปฟิตมา พลิกหลายสัปดาห์นั้น ไม่อย่างนั้นไม่ทันกัน เราจะเห็นกิเลสที่มีความละเอียดแหลมคมสมควรที่จะเป็นมหาอำนาจครองโลกวัฏจักรนี้ได้ก็ให้ขึ้นเวทีด้วย กิเลสหลายสัปดาห์นั้นมากทีเดียว เมื่อได้ประกอบความพากเพียร ธรรมมีกำลังแล้วฟัดกันนั้นละ รู้กันตรงนั้น กิเลสมันแหลมคมมากก็รู้ตอนที่ปัญญาแหลมคมตาม ๆ กันไป หรือเหนือกันไปเรื่อย ทีแรกก็พอฟัดพอเหยียดกันไป ทีแรกล้มทั้งหงาย ๆ เรียกว่าล้มหงายหมา เข้าใจไหม ครั้นต่อมาสู้ไม่ถอยก็เป็นล้มแมวล้มแมวนี่มันตบได้นะ ล้มหมาร้องแจ๊ ๆ เคยเห็นไหม ล้มแบบหมา หมาล้มมันล้มทั้ง

หาย ไม่มีตบเลย ส่วนแมวนี่ลัมมันตบได้นะ พวกเรานี่ลัมแบบหมา เข้าใจไหม ลัมลงหมอน ครอก ๆ นั่น ไม่มีคำว่าคู่ต่อสู้ ใช้ไม่ได้นะ

พอเอาธรรมชาติมาพูดกับโลกที่อ่อนเปียก ๆ ไปด้วยกิเลสเหยียบย่ำทำลายนี้ แหมมันสลดสังเวชนะเรา เพราะเคยขึ้นพิตมาเต็มเหนี่ยวแล้ว ถึงได้มาเทศน์ให้ท่านทั้งหลายฟัง ไม่ใช่มางู ๆ ปลา ๆ มาเทศน์เพื่อโอ้อวดอย่างนั้นอย่างนี้เราไม่ใช่นั้น ผ่านมาทุกอย่างแล้ว จึงได้เห็นทั้งเรื่องกิเลสเรื่องธรรม ว่าอะไรฉลาดแหลมคมต่างกันอย่างไรบ้าง ขึ้นพิตกันบนเวทีรู้กันทันทีเลย เอา มันพลิกอย่างไร ๆ สติปัญญา มันจะหมุนของมันทันกันตลอดเวลา สุดท้ายถึงขั้นมันจริง ๆ แล้วมันไม่หลับไม่นอนนะ เรื่องธรรมหมุนพิตกับกิเลส เพราะกิเลสมันไม่นอนละ มันคอยพิตเราอยู่เรื่อย ๆ แต่เรามันอ่อนเพลียซิ มันก็มีพักผ่อนนอนหลับบ้าง

ทีนี้เวลามันมีกำลังมากแล้ว ๆ เห็นโทษแห่งวิภูจักร กองทุกข์ทั้งหลายตายกองกันอยู่นี้ อยู่กับกิเลสเป็นเจ้าอำนาจ นั้นมันรู้แล้ว ทีนี้การที่จะหลุดพ้นจากทุกข์ประหนึ่งว่าพระพุทธเจ้าเอื้อมพระหัตถ์ลงมา เอื้อมมือลงมาจุดลาก ๆ คุณค่าของธรรมภายในใจก็เต็มเหนี่ยว โทษของกิเลสก็เต็มหัวใจ มันรู้ได้ทั้งสองอย่างแล้วมันจะอยู่ได้ยังไงคนเรามีแต่จะไปทำเตียวเท่านั้น พิตกันตลอดเวลา ไม่ได้หลับไม่ได้นอน เวลามันเอาจริง ๆ แล้ว เรื่องความหลับนอนมันเป็นอุปสรรคด้วยเข้าไปนะ อุปสรรคต่อการประกอบความเพียรโดยอัตโนมัติ ความเพียรที่ฆ่ากิเลสเป็นความเพียรอัตโนมัตินะ

เมื่อถึงขั้นที่เกรียงไกรแล้ว ความเพียรนี้เป็นอัตโนมัติ คำว่าที่ประกอบความเพียรหรือหมุนไม่มี มีแต่รั้งเอาไว้ ๆ มันจะเลยเถิด บางทีลัมหลับลัมนอน สุดท้ายสว่างโรจน์มายังไม่นอน แล้วตอนกลางวันมันยังจะไม่นอนอีก พิตกันอีกตลอด นั่นละเวลาธรรมมีกำลังแล้วเป็นอย่างนั้น กิเลสออกแง่ไหน ๆ มันตามต้อนทันกันหมดเลย จึงว่ากิเลส แต่ก่อนเราไม่รู้มัน เหล่านี้มันเคยออกมาพอแล้ว เราไม่รู้เลย ทีนี้พอธรรมะมีกำลังแล้วตามรู้ตามเห็นทันกัน ๆ พิตกันเรื่อย ขาดสะบั้นไปเรื่อย นี่เรียกว่าธรรม

เมื่อมันขาดสะบั้นลงไปจากจิตใจหมดแล้ว มันจำหมดเลยทีนี้ ในสามแดนโลกธาตุนี้ไม่มีอะไรมาเป็นภัยต่อใจ มีกิเลสเท่านั้น บอกเท่านั้นเลย กิเลสขาดสะบั้นลงไปแล้วไม่มีอะไรมาผ่านหัวใจเลย หมด ก็เรียกว่ามีแต่กิเลสเท่านั้น จะหยาบละเอียดก็เป็นเสี้ยนเป็นหนามที่มแทงไปตลอด ๆ จนกระทั่งมันหมดเสียโดยสิ้นเชิงไม่มีอะไรเหลือแล้ว เรียกว่าหมดทุกข์ เพราะฉะนั้นพระอรหันต์และพระพุทธเจ้าจึงไม่เคยมีทุกข์ในหัวใจตั้งแต่วันตรัสรู้หรือบรรลุธรรมแล้ว ไม่เคยมี จำอยู่จนตลอดเวลา นั่นละเรียกว่านิพพานเที่ยง ดูเอาตรงนี้ก็รู้ ไปดูอะไรอดีตอนาคต อันนี้เห็นชัด ๆ ประจักษ์อยู่ที่นี่ ความ

เที่ยงอันนี้มันครอบไปหมด ครอบอดีตอนาคต ว่าจะมีความเปลี่ยนแปลงอย่างนั้นอย่างนี้ อันนี้นิพพานเที่ยงครอบไปหมดแล้ว อนิจจัง ทุกขัง อนัตตา เข้าไม่ถึงจิตดวงนี้เลย ไม่มี คำว่า อนิจจัง ทุกขัง อนัตตา เป็นทางก้าวเดินเพื่อจะข้ามให้พ้นจากโลกตายกองกันนี้เท่านั้น

ท่านทั้งหลายอยากเห็นของอัศจรรย์ให้ดูจิตให้ตื่นนะ อย่ามีตั้งแต่นอนเฝ้าเสื่อเฝ้าหมอนอยู่เฉยๆ ของเลิศจริง ๆ อยู่ที่หัวใจ ที่เลวที่สุดก็อยู่ที่หัวใจ เวลาмиแต่เลวกับเลวที่สุดมันเต็มหัวใจพวกเรา ไปที่ไหนมีแต่กองทุกข์ ๆ มาสนทนากันนี้จะเอาความสุขความสบายมาสนทนาพอได้เป็นคติตัวอย่างต่อกันนี้ เราอยากจะว่าไม่มี มีแต่กองทุกข์ ๆ ใครออกมาก็เอาทุกข์มาพ่นสู่กันฟัง ใครก็ทุกข์ ๆ ใครจะไปซื้อใครขายใคร เมื่อต่างคนต่างมีเต็มหัวใจอยู่แล้วจะเอาไปขายจำหน่ายให้กับใคร ใครก็ไม่เอาซิ

นี่ละเรื่องกิเลส มาหากันเจอแต่ความทุกข์ พุดตั้งแต่เรื่องความทุกข์ แต่ก็ไม่ได้คิดไม่หลาบ ปีนไปตามกิเลสนั้นแหละ หลงไปตายกองกันไปอย่างนี้ตั้งกับตั้งกลับ นี่เป็นทุกข์หรือไม่เป็นทุกข์ คือกิเลสมันก็กล่อมไว้ไม่ให้เด็ดหลาบอิมพอ แต่เวลาธรรมะได้จ้ำขึ้นมา ๆ แล้ว ความเห็นโทษของกิเลสก็เห็นหนักเข้า ๆ ความเห็นคุณของธรรมยิ่งหนักเข้า ๆ สุดท้ายเป็นอัตโนมัติ ความพากเพียรไม่มีการที่ว่าหนุน เพียรหนุนไม่มี มีแต่รั้งเอาไว้มันจะเลยเถิด นี่ธรรมเวลาอบรมให้มีกำลังกล้าแล้วก็เป็นอย่างกิเลส

ธรรมดากิเลสมันเป็นอัตโนมัติของมัน ความโลภ ความโกรธ ความหลงนี่ ตา หู จมูก ลิ้น กาย สัมผัสสัมผัสอะไรจะเป็นกิเลสไปหมด ๆ เลย เวลากิเลสครองอำนาจจะพอมองเห็นบี่นี่เป็นกิเลสแล้ว ได้ยินบี่เป็นกิเลส ไม่ว่าเสียงสรรเสริญนิทานเป็นกิเลส ในนั้น ๆ แทรกไปหมดเลย เราไม่รู้ แต่เวลาธรรมะมีกำลังกล้าขึ้นแล้ว มันแยบออกตรงไหน มันทันกัน ๆ ทันกันแล้วมันก็ฆ่ากันละซิ ไม่ทันฆ่าได้ยังไง ขาดสะบั้นลงไป ๆ จนกระทั่งมันเจ็บหมดเลย บางครั้งมี เหมือนไม่มีอะไรในจิตใจเลย

เราก็เคยพุดให้ลูกศิษย์ฟัง ก็เราพุดในฐานะลูกศิษย์กับอาจารย์ แต่เราไม่ได้สำคัญ ชัดกันไปชัดกันมา ละเอียดเข้าไป ๆ จนเจ็บเลย ไม่มีกิเลสตัวใดมาแสดง เห็นแต่ธรรมนี้จ้ำอยู่ในหัวใจของเรา ที่นี้พอเป็นอย่างนั้นแล้วมันก็ขึ้นภายในใจนะ เหม มันไม่ใช่เป็นพระอรหันต์น้อย ๆ ขึ้นมาแล้วหรือ กิเลสไม่เห็นมี หมดไปไหนนะกิเลส ไม่ใช่เป็นอรหันต์น้อยขึ้นมาแล้วหรือ แต่ไม่สำคัญตนนะ เอาตอนที่มันว่างตอนนั้นเฉย ๆ สักเดี๋ยว กิเลสน้อย กิเลสใหญ่ก็ชัดขึ้นมา ทางนั้นก็ชัดกันเท่านั้น มันโผล่ขึ้นมาที่พุดเลย เพราะเราไม่ได้สำคัญพอให้ตายใจ สอดส่องหาอยู่ตลอดเวลา

สติปัญญาอันนี้ก็อัตโนมัติ มันจะจ้องมันจะดูของมัน พิชัยคือกิเลสมันออก

แง้โตมุ่มโตมุ่มจะทันกัน ๆ นี่ขึ้นบนเวทีด้วยความตั้งอกตั้งใจต่อมรรคต่อผลจริง ๆ แล้ว เป็นอย่างนั้น ที่แรกก็ลุ่มลูกคลุกคลาน ลุ่มขนาดไหนก็ตาม ลุ่มหมากก็ตาม ลุ่มแมวกก็ตาม ไม่ถอย จะไม่ให้ลุ่มทั้งสองอย่าง ลุ่มหมากก็ไม่ให้ลุ่ม ลุ่มแมวกก็ไม่ให้ลุ่ม ให้กิเลสลุ่มโดย ถ้ายเดียว มันก็ขัดกันไปขัดกันมา สุดท้ายกิเลสมันก็ลุ่มให้เห็นละซิ ลุ่มไปเรื่อย ๆ ที่นี้มี วิชาให้กิเลสลุ่มทั้งหยาบให้เห็นแล้ว ที่นี้วิชานี้ก็ขึ้น สัมผัสขึ้น ฟัดกิเลสหายเรื่อย ๆ นั้น

โอ้ เรื่องฆ่าวิญญาณให้สิ้นซากไปจากใจเป็นนิพพานเที่ยงขึ้นมา อยู่เหนืออกฏอนิจจ์ ทุกข์ อนตตา หมดนี้เป็นของง่ายเมื่อไร ไม่อย่างนั้นพระพุทธเจ้าจะท้อพระทัยหรือ เวลาปรารธนาเป็นพระพุทธเจ้าก็อุตสาหะพยายามบิภิน เพราะคาดเอาเฉย ๆ ตอนนั้น ยังไม่ได้เป็นพระพุทธเจ้า พอเป็นพระพุทธเจ้าแล้วจะสั่งสอนด้วยความสะดวกสบาย ๆ บทเวลาเป็นขึ้นมาจริง ๆ พระพุทธเจ้าอันแท้จริง ความรู้อันแท้จริงที่เลิศเลอนั้นกับสิ่งที่ จะสอนนี่ประหนึ่งว่าเข้ากันไม่ได้เลย ทรงท้อพระทัย โอ มงดูโลกนี้มีดีดีไปหมดเลย อันนี้มันสว่างเกินคาดเกินหมาย เลยสมมุติไปหมดแล้ว ดูอันนี้มันดูเห็นได้หมดนี่

นี่ละใจดวงนี้ละฟังเอานะ ใจที่อยู่กับทุกคนเวลานี้ กำลังมีตนาสาโหดอยู่นี้ เวลามันจำขึ้นมาด้วยการอบรมไม่หยุดไม่ถอย เป็นขึ้นมาอย่างที่ว่านี่ละ พระพุทธเจ้าพอ ตรัสรู้ขึ้นมาท้อพระทัยทันทีเลย มงดูโลกนี้มีดีดีไปหมด โอโห จะสั่งสอนอย่างไร มงดูโลกนี้เป็นโลกมีดีทั้งหมด แต่ก่อนเราก็อยู่ในโลกมีดี เราก็มืดมืดดำก็ดูไปตามตา ตามหูที่ได้ยินของเรานี้ละ แต่มันมืด คือกิเลสปิดไว้มันไม่เห็นละซิ ที่นี้พอเปิดกิเลสตัว มีดีออกจากใจแล้วมันก็จำขึ้นมา ๆ ตรัสรู้แล้วท้อพระทัยที่จะสั่งสอนสัตว์โลก นั้นละมัน ต่างกันขนาดไหน

ตั้งแต่ก่อนปรารธนาเป็นพระพุทธเจ้าก็เรียกว่าแสนทุกข์ละ ผู้ที่ปรารธนาเป็น โภธิสัตว์เพื่อความเป็นพระพุทธเจ้านี้ละ คือคาดเอาเฉย ๆ ว่าตรัสรู้แล้วสั่งสอนโลกจะ สะดวกสบายไปทุกอย่าง พอตรัสรู้แล้วความรู้อันนี้มันเห็นหมดนี่ อะไรเป็นภัย อะไร เป็นพิษ อะไรยาก อะไรลำบาก อะไรง่าย มันก็เห็นหมด มองเห็นมีแต่เรื่องมีดีดีอยู่ทั้ง โลกเลยจะทำอย่างไร จะยกโลกทั้งโลกที่มีดีดีไปหมดนี้ขึ้นได้ยังไง นั้น จึงต้องแยกแยะ แยกแยะที่โลกมีดีบอดนี้ โลกของสัตว์มันมีดีบอดอยู่ในหัวใจมันเพราะกิเลสครอบงำ

เวลาแยกแยะแล้ว โลกมีดีบอดนี้มันจะมีดีไปหมดหรือ หรือจะมีสิ่งที่เป็นสาร ประโยชน์แทรกกันอยู่ในนั้นมากนักน้อยเพียงไร ทรงพิจารณา ก็ทรงรู้ทรงเห็น อ้อ มี ๆ นั้น ถึงจะมีดีขนาดไหน สิ่งที่เป็นสาระแทรกอยู่ในความมืดนั้นยังมี มีอยู่ทั่วไป อย่างต่ำ อย่างกลาง อย่างสูง อย่างละเอียด สูงสุดมีอยู่นั้นหมด พระองค์ก็แยกแยะ จึงสอนโลก ประเภทที่จะได้ขึ้นมาจากความมืดบอดนั้น คือสัตว์โลกที่มีนิสัยมีอุปนิสัยอยู่ในนั้น ดึงผู้

นั้นขึ้นมา ๆ พ้นจากความมืดนั้นขึ้นมา ๆ พระองค์พิจารณาแยกแล้ว

เวลามันเป็นขึ้นแล้วใจดวงใดมันก็เหมือนกัน เพราะความมืดบอดนี้แต่ก่อนเวลา หลงมันก็หลงอย่างเดียวกัน เวลาว่ามันก็รู้อย่างเดียวกัน เห็นโทษมันก็เห็นอย่างเดียวกัน มันต้องได้พูดออกมาจนได้นั้นแหละ นี่ละเรื่องของกิเลสเป็นของง่ายเมื่อไร พระพุทธเจ้าจึงท้อพระทัย ใครก็ตามเถอะท้อทั้งนั้นแหละ ที่จะสั่งสอนไปด้วยความไม่ท้อรู้สึกจะไม่มี ท้อทั้งนั้น แต่ความเมตตา มีอำนาจมากนะความเมตตา ให้บิกขุบิณฑังส่งออกไป ๆ อย่างนั้น นี่ความเมตตาออกจากธรรม สั่งสอนโลกพอได้มีหุมีตา ลิมหุลิมตา ได้รู้บุญรู้บาป รู้ความผิดถูกชั่วดีแล้วได้แก้ไขตัดแปลงตนเองเพื่อความเป็นคนดีเรื่อย ๆ ไป สุดท้ายมันก็ดีขึ้นเรื่อย ๆ ดีขึ้นจนสุดยอดได้

ให้พากันนำไปปฏิบัตินะ อยู่ไปกินไปนอนไปเฉย ๆ เขาเหมือนเรา เราเหมือนเขา ถ้ามหาหลัทธิหาเกณฑ์ไม่ได้ทั่วโลกธาตุนี้ ถ้ามใคร ใครมีหลักมีเกณฑ์ไว้ในจิตใจ เอ้า เวลาตายนี้จะไปไหน ไม่มีนะ พิจารณาซิ หากไขว่หากคว่ำกันอยู่อย่างนั้นทั่วโลกดินแดน ความโลภ ความโกรธ ราคะตัณหา นี่ตัวปิดบังอันใหญ่โต และตัวฉุดลากสัตว์ได้อย่างง่ายตาย สัตว์ล้มจมเพราะความเชื่อถือนั่น ไม่มีการคัดค้านต้านทานมันบ้าง พอที่จะต่อกรกันกับกิเลสเหล่านี้ แล้วก็หมุนไปตามมัน โลกจึงเป็นโลกมืดบอด แล้วโลกก็โลกไม่มี เมืองพอ จนจะตายมันก็ไม่ถอย กิเลสไม่พาให้ถอย กิเลสหิวโหยตลอดเวลา ไม่เคยมี กิเลสตัวใดอึดแล้วพอแล้ว นอกจากธรรมเท่านั้น

ได้เท่าไร ๆ ไม่พอ ๆ มันจะตายอยู่เดี๋ยวนี้ไม่ดูหรือ มันไม่สนใจ ทั้ง ๆ ที่ความตายติดอยู่กับตัว ตัวโลก ๆ มาก ๆ นั่นละ มันก็ไม่ได้ดูนะ เหมือนจะอยู่ค้าฟ้า ๆ ครั้นตายแล้วก็คนนั้นละพระไปกุสลา ธมฺมาถักุสลากีติ แล้วคนนั้นละเพื่อนฝูงด้วยกันไปเผาศพเผาเมรุให้ สมบัติเงินทองข้าวของยศถาบรรดาศักดิ์มีมากมีน้อยที่เป็นบ้ำอยู่แต่ก่อนนั้น ไม่มีสมบัติเงินทองข้าวของอันใดที่มาเผาศพให้เลย เงินจะมีก็ล้านก็แสนก็อะไรก็ตาม ทั้งอยู่อย่างนั้น สมบัติอะไร ๆ ก็ตาม ทั้งอยู่อย่างนั้น ไม่มีที่จะมาเผาศพให้ตัวเอง ก็เพื่อนมนุษย์ด้วยกันแหละไปเผา ไม่เผา มันก็นำเกลียดเหลือเกิน ก็ต้องเผาคนละ ฝังกันไปอย่างนั้นแหละ นี่ละมันตายด้วยกันนะ ถึงเวลาตายมันตายด้วยกัน

จึงอย่าพากันเห่อจนเกินไปนะมนุษย์เราเป็นชาวพุทธ ควรพิจารณาปัจจุ ทุภุขินอนตตา มรณัสสติ ระลึกดูซิ มันมีอยู่กับทุกคน ทำไมไม่นำมาระลึกบ้าง สัตว์มันก็มีมนุษย์เรานี่ตัวใหญ่ละ ใหญ่เท่าไร เท่าช้าง ช้างตายทั้งตัวได้ มดตัวหนึ่ง เกิดมามันก็ตายเป็นมดได้เหมือนกัน มนุษย์เราเท่ามนุษย์นี่มันตายทั้งคนนั้นแหละ ไม่มีที่จะนอกเหนือกันไปได้ละ เวลาที่มีชีวิตอยู่ควรระพินิจพิจารณาเสียตั้งแต่บัดนี้

ธรรมพระพุทธเจ้าสอนโลก โลกโลกที่ไหน ไม่เคยมี สอนแต่ความสัตย์ความจริงให้สัตว์โลกได้รู้เนื้อรู้ตัว แต่กิเลสกล่อมลงตลอด ๆ บอกว่านรกไม่มี พระพุทธเจ้าบอกว่านรกหลุมนั้น ๆ มีนะ บาปบุญอะไร ๆ มี สวรรค์-นิพพาน บอกขนาดไหน พระพุทธเจ้าองค์ไหนมาตรัสรู้ก็มาบอกสิ่งที่มีอยู่นี้ เพราะสิ่งเหล่านี้มีมาดั้งเดิม บอกเท่าไร กิเลสมาลบที่เดียวพริบเลย ไม่มี มีแต่ความอยากความทะเยอทะยานนี้เต็มหัวใจ เดินตามอันนี้จมเลย ๆ

นี่เราพากันจมเลยมานานสักเท่าไร รู้สึกตัวบ้างซิ ถ้าเชื่อพระพุทธเจ้าว่าเป็นศาสดาองค์เอก สอนโลกหรือชนสัตว์โลกให้พ้นจากทุกข์ได้จำนวนมากมาย เราเป็นคนประเภทใด จะพอเข้าจำนวนที่พอจะหลุดพ้นไปได้เล็ก ๆ น้อย ๆ บ้างไหม ให้ถามตัวเองนะ อย่าไปถามคนอื่น ถ้าถามกันมันกระทบกระเทือนกัน ให้ถามตัวเองเป็นอรรถเป็นธรรม แล้วก็รู้ในตัวของเราเอง แล้วให้เปลี่ยนแปลงแก้ไขสิ่งใดที่ไม่ดี พระพุทธเจ้าว่าไม่ดี จะดีขึ้นไม่ได้นะ พระพุทธเจ้าว่าชั่ว ชั่วตลอด กิเลสมันบอกว่าดีก็ทำตามชั่วตลอด นี่ให้จำ

เสียงธรรมกับเสียงกิเลสต่างกันนะ เสียงกิเลสหลอกตลอด เสียงธรรมจริงตลอด บอกสัตว์โลก ประกาศบ้าง ๆ อยู่เวลานี้ มีแต่เสียงอรรถเสียงธรรมที่เป็นเสียงจริงแท้ทั้งนั้น แต่โลกไม่ยอมฟัง มันฟังแต่เสียงกิเลสนั้นแหละ อยู่ที่ไหนฟังกันหมด หลงเป็นบ้ากันทั้งนั้น เลยไม่รู้เนื้อรู้ตัว ตายกองกันอยู่ที่นี่มากี่กัปกี่กัลป์แล้ว ให้พิจารณาบ้างนะ ตัวกิเลสนี้พาให้เกิดให้ตาย พอกิเลสขาดสะบั้นลงไปแล้ว ไม่มีคำว่าเกิดตายดังที่ท่านแสดงไว้ พระพุทธเจ้าแสดงแก่เบญจวัคคีย์ทั้งห้า ท่านแสดงไว้สี่บาทแห่งธรรมหรือสี่คาถา

ท่านแสดงไว้เบื้องต้น เราก็กลิ้มเสี้ยว ญาณัญจ ปน เม ทสฺสนํ อุทฺปาติ ความรู้ความเห็นอันเลิศเลอได้เกิดขึ้นแล้วแก่เราตถาคต อกุปฺปา เม วิมุตฺติ ความหลุดพ้นของเราไม่มีการกำเริบอีกแล้ว ความหลุดพ้นจากทุกข์ จะให้พลิกมาเป็นไม่หลุดพ้นไม่มีอีกแล้ว อยฺมฺนฺติมา ชาติ ชาตินี้เป็นชาติสุดท้ายของเราตถาคต นตฺถิทานิ ปฺนฺพฺภโว ตั้งแต่บัดนี้ต่อไป เราจะไม่กลับมาเกิดอีกแล้ว ประกาศให้เบญจวัคคีย์ทั้งห้าฟัง

พอวาระสุดท้ายพระอัญญาโกณฑัญญะก็ออกอุทานขึ้นมา ว่าได้บรรลุโสดาบัน โสตะแปลว่ากระแสพระนิพพานพัดพิงถึงแล้ว แน่ที่จะถึงพระนิพพาน โสตะแปลว่ากระแสพระนิพพาน จากนั้นก็ขึ้นอุทานว่า ยงฺกิญฺจิ สมฺมุตฺตมํ สพฺพนฺตํ นิโรธมฺมํ สิ่งใดก็ตามในโลกนี้ แต่ก่อนก็รู้ธรรมดา ๆ ไม่ถึงใจเหมือนเวลาบรรลุธรรมขั้นนั้นขึ้นมาว่า สิ่งใดก็ตามเกิดขึ้นแล้วดับทั้งนั้น หาที่แน่ใจไม่ได้เลย เกาะอะไรไม่ได้ทั้งนั้น ฟังทั้งหมด

พูดง่าย ๆ ว่าอย่างนี้ ท่านว่าสิ่งใดก็ตามเกิดแล้วดับทั้งนั้น ว่างใจไม่ได้ พังทั้งนั้น นี่พระ
อัญญาโกณฑัญญะเปล่งอุทานขึ้นมา

พระพุทธเจ้าก็ทรงเปล่งอุทานรับกันว่าอภิญญาสิ วต โภ โภณฑุญญโณ อภิญญาสิ
วต โภ โภณฑุญญโณ พระอัญญาโกณฑัญญะผู้เจริญได้รู้แล้วหนอ ได้รู้แล้วหนอ นี่ละ
ธรรมที่ท่านประกาศรับกัน รับตั้งแต่ความอัศจรรย์ พระอัญญาโกณฑัญญะประกาศขึ้นก็
เป็นธรรมอัศจรรย์ในเบื้องต้น พระพุทธเจ้าประกาศรับกัน ก็ประกาศชมเชย
สรรเสริญอุรยธรรมขั้นต้น เราจะเอาอะไรไปประกาศ ถ้ามเป็นอย่างไรภาวนา เมื่อคืนนี้
เป็นอย่างไร โอ้ย เมื่อคืนนี้ไม่ได้ภาวนา มันเป็นอย่างไร ไปนั่นไปนี่มาเหนื่อยมากเลย
นอน มันเอาอย่างนี้มาอดกัน จะได้มรรคได้ผลยังงี้ ก็ได้แต่เสื่อแต่หมอน เสื่อขาด
หมอนขาดไปหามาอีก มาเย็บใหม่ตัดใหม่เรื่อย เป็นอย่างนั้นนะ พวกเราพวกเสื่อขาด
หมอนขาด

ให้ภาวนานี้เหมือนจุงหมาใส่ฝน เคยเห็นไหม เขาจุงหมาใส่ฝน กำลังฝนตก
จ๊ก ๆ จ๊ก ๆ นี้ จุงหมาไป ร้องแห้ง ๆ มันไม่อยากตากฝน เข้าใจไหม อันนี้จุงเข้าห้อง
พระให้ภาวนา ร้องแห้ง ๆ มันไม่อยากไหว้พระ มันขี้เกียจ มันเหมือนจุงหมาใส่ฝนนั้น
ละพวกเรา เข้าใจไหมนี้ หมดศาลานี้มันเหมือนจุงหมาใส่ฝนนั้นแหละ พูดอย่างนี้ละลูก
ศิษย์หลวงตาบัว ไม่อย่างนั้นไม่รู้ตัวกันเลย หลวงตาบัวนั้นก็จุงหมาใส่ฝนมาแล้วเหมือน
กัน ก็ร้องแห้ง ๆ เหมือนกัน แล้วเอาตัวอย่างนี้มาสอนลูกศิษย์ อย่าให้เป็นแบบหลวง
ตาบัว ร้องแห้ง ๆ จุงหมาใส่ฝน จุงใส่ทางจงกรม จุงเข้าให้ประกอบความเพียร มัน
ร้องแห้ง ๆ แห้ง ๆ มันขี้เกียจอยู่ในใจ เสียงมันร้องแห้ง ๆ อยู่ในหัวใจ มันขี้เกียจ
เข้าใจหรือเปล่า

ให้เร่งบ้างซิภาวนา ความเลิศเลออัศจรรย์นี้มันจำขึ้นแล้วไม่เหมือนอะไรนะ ใน
โลกธาตุนี้ไม่มี บอกอย่างนั้นเลย พระพุทธเจ้าจึงท้อพระทัยในการสั่งสอนสัตว์โลก ทั้ง ๆ
ที่ตั้งความปรารถนาว่าจะเป็นพระพุทธเจ้าสั่งสอนโลก พอได้สั่งสอนแล้ว พุทธะที่แท้
จริงศาสดาที่แท้จริงเป็นอย่างนี้ แล้วความคาดหมายเป็นอย่างหนึ่งต่างหาก มัน
เข้ากันไม่ได้ นั่นละเลิศเลอขนาดไหนธรรมของพระพุทธเจ้า แล้วก็ธรรมเหนือโลกไม่มี
อะไรที่จะคาดจะฝัน จะบีบบังคับธรรมได้เลย ธรรมเหนือโลก ท่านเรียกว่าโลกุตระธรรม
ธรรมเหนือโลกตลอดไป ที่จะให้ต่ำกว่าโลกไม่มี มีแต่เป็นธรรมเหนือโลกทั้งนั้น

ถ้าเอาธรรมนี้มาครองก็เหนือกิเลสไปโดยลำดับ เดียวนี้มีแต่กิเลสเหนือธรรมนะ
ไม่มีธรรมเหนือกิเลสได้เลย โลกก็คือโลกกิเลสนั้นแหละ เวลาฟาดมันขาดสะบั้นลงไป
แล้วธรรมเหนือกิเลส ขาดสะบั้นลงไปหมด จากนั้นมาแล้วไม่เคยมีเรื่องกิเลสที่จะมาขุ

แยกก่อนท่านนั้นท่านนี้เหมือนแต่ก่อนไม่มีเลย เรียบไปหมด นั่นละตั้งแต่นั้นพระอรหันต์ทั้งหลายพระพุทธเจ้าทั้งหลายจึงไม่เคยมีทุกข์ ตั้งแต่วันตรัสรู้ธรรมหรือบรรลุธรรมขึ้นมา ผาง เป็นบรมสุขล้วน ๆ เรียกว่านิพพานเที่ยงตลอดเลย มันจําอยู่ในหัวใจ เที่ยงหรือไม่เที่ยงมันก็รู้อยู่ที่นี่ ไม่มีอดีตอนาคตเข้ามายุ่ง เรียกว่าสมมุติทั้งหมดไม่เข้ามา สมมุติเป็นความเปลี่ยนแปลงแปรปรวนนะ วิมุตติไม่มี มันเห็นชัดกันอยู่อย่างนั้นแล้ว ท่านจะไปหลงอะไร ท่านจึงบอกว่า นตฺถิทานิ ปฺนุพฺภโว การเกิดอีกของเราไม่มีอีกแล้ว ท่านชัดแล้วนั้น ชัดแล้วตัวพาให้เกิดให้ตาย คือกิเลสอวิชชา ตัวนี้ขาดสะบั้นลงไป ความเกิดความตายจึงไม่มีต่อไป มีนิพพานเที่ยง ให้พากันจดจำเอานะ

วันนี้พูดเรื่องอะไรมาก็ไม่รู้ พูดเรื่องอ่อนแอท้อแท้อะไรมาให้เขาเหยียบหัวไป ๆ มันไม่มีแก่ใจคนเรา อย่าพากันอ่อนจนเกินไปซิ ประเทศไทยทั้งประเทศเป็นเนื้อเป็นหนังของตน ควรที่จะพิถีพิถันตัวเองให้ทันเขาบ้างอะไรบ้าง หรือจะแข่งหน้าเขาไปก็ให้เห็นบ้างซิเมืองไทยเรา มีแต่อ่อนเปียก ๆ อะไรมาให้เขาเหยียบหัวไป ๆ มันน่าอายไหมละ เมืองไทยเรา คว่านั้นคว่านี้เร็วยิ่งกว่าลิง ที่จะพิถีพิถันตัวเองให้เป็นคู่แข่งของเขา แล้วเอาไปขายเขาอย่าสง่าผ่าเผยไม่เห็นมีอะไร ชายก็มีแต่ขายหน้าละ ไม่เห็นเป็นประโยชน์อะไร ให้พากันตั้งอกตั้งใจ เราเป็นลูกชาวพุทธต้องมีหนักมีเบา มีทุมมีโถมชัดกันไปเรื่อยมันก็เห็นเท่านั้นเอง นี่มีแต่ฟังเฉย ๆ ฟังแล้วก็หลับครอก ๆ ไม่เกิดประโยชน์อะไรนะ ผู้สอนก็ชี้แจงสอน

นี่พูดถึงเรื่องกิเลสกับธรรมเป็นของง่ายเมื่อไร ให้ขึ้นบนเวทีเสียก่อนถึงรู้ได้ชัดเจน เรื่องกิเลสละเอียดขนาดไหน มันครอบโลกธาตุ เป็นมหาอำนาจครอบโลกธาตุนี้เป็นวัฏจักรให้หมุนเวียนไปตามกันหมด เพราะอำนาจของกิเลสตัวเดียวนี้เท่านั้นครอบหัวใจสัตว์โลก ให้หมุนเวียนเปลี่ยนแปลงเกิดแก่เจ็บตายขึ้น ๆ ลง ๆ อยู่ที่นี่ พอธรรมนี้ ฟาด กิเลสตัว อวิชชาปุจฺจยา ขาดสะบั้นลงไปแล้ว ความเกิดตายอีกไม่มี นตฺถิทานิ ปฺนุพฺภโว เกิดเพียงชาติเดียวเท่านั้นที่เกิดมาแล้วนี้ นอกนั้นไม่มีอีกแล้ว ท่านชัดเจนในหัวใจของท่าน

พากันตั้งใจปฏิบัติทุกคน เอาสร้างลงไปความดีงามของเรา สังขารร่างกายของเราเป็นความจำเป็นอย่างหนึ่งที่เราจะต้องวิ่งเต้นชวนชวาย หามาเพื่อเยียวรักษารักษาเขา เพราะสิ่งเหล่านี้มีความบกพร่องต้องการความเยียวยาอยู่ตลอดเวลา พาอยู่พากินพาหลับพานอนพาขับพาถ่ายอยู่อย่างนั้นตลอด เราก็ชวนชวาย สิ่งเหล่านี้เราก็ไม่ชี้แจงแต่จิตใจมีที่พักที่อยู่ที่อาศัยหรือไม่ นี่ละมันขาดอันนี้นะ ถ้าขาดอันนี้เป็นขาดอย่างใหญ่หลวงนะ สิ่งเหล่านี้กองพะเนินเทินทึกตายแล้วไปจมอยู่ในนรก เพราะไม่มีความดีติดใจ

มีแต่ความชั่วความพุงเพื่อเห่อเหิม พอตายแล้วนี่กว่าสิ่งเหล่านี้จะเป็นที่ฟังของตัว เป็นที่ไหนได้ กองพะเนินเทินทึก เวลาไปเผากันก็เอาคนไปเผา สิ่งเหล่านั้นไม่เห็นมาตามเผาเลย

ไม่ได้เหมือนกับบุญกุศลนะ บุญกุศลเราสร้างเข้ามา ทางโน้นก็จำเป็น เอา เยียวยารักษาไปด้วยการชวนชววย ทางนี้ก็จำเป็นเรื่องศีลเรื่องธรรมเข้าสู่ใจ พยายามบำรุงรักษาไว้คนนี้จะเสมอ อยู่ในโลกนี้ก็เสมอ สุดท้ายก็มาปรากฏในหัวใจ อะไรจะบกพร่องขาดเขินอะไรพอมองดูใจสว่างาม นั้นมันลบไปหมดแล้วนะ ความทุกข์ความลำบาก ความบกพร่องขาดเขินอะไรไม่มีอำนาจนะ ถ้าลงธรรมได้ครองใจขึ้นมาแล้วอันนี้มีอำนาจครองไปหมด เย็นสบาย อยู่ที่ไหนเย็นสบายๆ นี่คือธรรมครองใจ ถ้ากิเลสครองใจร้อน เป็นมหาเศรษฐีก็ร้อนถ้าไม่มีธรรมในใจ เรื่องกิเลสอย่าเข้าใจว่าจะพาใครให้เย็นไม่มี มีแต่ร้อนทั้งนั้น ร้อนทั้งหมด ยศถาบรรดาศักดิ์สูงจรดเมฆก็ตาม ร้อนอยู่บนเมฆนุ่นละ เป็นอย่างนั้นนะ ถ้าธรรมครองใจแล้วอยู่ที่ไหนสบายหมด สบายแสนสบาย ให้พากันจดจำเอา

วันไหนก็เทศน์ทุกวัน ๆ ขึ้นมาอะอะก็ขึ้นแล้ว ให้เขาเหยียบหัวมาก็เป็นกัณฑ์เทศน์ขึ้นมาละซิ วันนี้เทศน์กัณฑ์ที่เขาเหยียบหัว เข้าใจไหม อะไร ๆ มาสูงกว่าเมืองไทย ๆ เพราะไม่มีแก๊จที่จะพืดตัวให้ดิบให้ดีขึ้นกว่านั้น มันก็จะอ่อนเปียกไปอย่างนี้ เราอ่อนเปียกลูกหลานของเราก็อ่อนเปียก ไม่มีแก๊จด้วยกัน ตายไปด้วยความไม่มีแก๊จอ่อนเปียกกับเขาไปตลอด ไปที่ไหนเขาเหยียบหัวไป ๆ ดูได้ไหมละเมืองไทยเรา คนไทยเรา เอาอย่างนี้ละนะ เอาละพอ

รับฟังรับชมพระธรรมเทศนาของหลวงตา ได้ที่

www.Luangta.com หรือ www.Luangta.or.th

และรับฟังจากสถานีวิทยุสวนแสงธรรม กรุงเทพฯ และสถานีวิทยุอุดร

FM 103.25 MHz